

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
λείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστό-
ρημα, μετὰ εἰκόνων, μετὰφρ. Τονυ.— Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη: ΕΚΤΟΣ
ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετὰφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέρ:
Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετὰφρασις Παρ.
Παῦ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ἡ Κλοτίλδη ἐφαίνετο ἀνήσυχος διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ κόμητος Αὐρηλιανού· δὲν τὸν ἠρώτα ὅμως πλέον, διότι ἐδυσπίσται ἔτι. Ἐκεῖνος ἐπίσης οὐδὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ αὐτῇ καὶ ἐν τούτοις κατετρώχετο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ κραυγάζῃ :

— Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ὅστις ἐγκατέλιπε τὴν μητέρα σου ! Συγχώρησόν με ὡς ἐκείνη ! Ἔσο ἐπιεικὴς ὡς ἐκείνη ! Ἄφες με νὰ σὲ σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου !

Τοῦτο ὅμως ἦν τιμωρία δι' αὐτόν ! Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν διακαῆ ἐκείνου πόθον τοῦ ἡ νεανίᾳ δὲν θὰ τὸν ἐπίστευε καὶ θὰ τὸν κατηγορεῖ ὡς ψεύστην. Ἐδεῖ λοιπὸν νὰ περικλεισθῇ εἰς τὴν ψυχὴν του τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο, ὅπερ ἐκλόνιζε πᾶσαν τὴν ὑπαρξίν του. Αἰφνης ἐνεθυμήθη τὸ ἄτιμον πρόσωπον, ὅπερ ἔπαιζε. Δὲν ἦτο αὐτὸς δεσμοφύλαξ τῆς Κλοτίλδης, ὁ δὲ βασιλεὺς δὲν θὰ ἐνεφανίζετο μετ' ὀλίγον ; Ὡ ! ἂν ἦτο ἔτι καιρὸς νὰ φύγῃ ! Ἡτένιζε περὶ ἑαυτὸν μὲ ἄγριον ὄμμα ὡς καταδικος, εἰς τὸν ἀναγγέλλουσι τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του. Ὁ ἥλιος ἐπυρπόλει τὸν οὐρανόν, τὴν νῆσον καὶ τὸν ποταμόν· οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀνέμου πνοὴ ἔπνεεν, οἱ δὲ κλάδοι τῶν δένδρων ἐφαίνοντο κοιμώμενοι.

Ὀλίγου δεῖν ἡ Κλοτίλδη ᾤκτειρεν αὐτόν, βλέπουσα τὰ δάκρυά του, περιέργεια δὲ ἀκουσία κατεῖχε τὴν ψυχὴν της. Ἡρώτησεν αὐτὸν δειλῶς :

— Ἐγνωρίσατε λοιπὸν τὴν μητέρα μου, κύριε κόμη ; Πῶς γνωρίζετε τὸ ὄνομά της ;

— Ναί, ἐγνώρισα τὴν Σάραν Δελόρμ, ἀπήντησεν ὁ κόμης χαμηλοφώνως. Ἄλλ' ἄς μὴ χάνωμεν τὸν καιρὸν εἰς ματαιοὺς λόγους. Κλοτίλδη. Θέλω νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὸν βασιλέα. Θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον. Ἐχε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ. Δὲν πρέπει νὰ μείνωμεν ἐδῶ ! . . . Θέλεις νὰ με ἀκολουθήσῃς ;

Καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της, ἀλλ' ἐκείνη ἀπέσυρεν αὐτήν.

— Ἐζήτησατε πάντοτε νὰ με ἀπατήσετε. Διατί νὰ σὰς πιστεύσω ; ἀπήντησεν ἡ Κλοτίλδη.

— Ὁ βασιλεὺς θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον, ἐπανελάμβανεν ὁ Μονσενὺ ἀπειλητικῶς.

Ἡ νεανίᾳ εἶπεν αὐτῷ :

— Φοβοῦμαι ὀλιγώτερον τὸν βασιλέα ἀπὸ ὑμᾶς, κύριε δὲ Μονσενὺ.

Ὁ δυστυχὴς ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του συντριβομένην ἐκ τῶν τελευταίων ἐκείνων λόγων. Ἦθελε νὰ ἀποκαλυφθῇ αἰφνης ὡς πατήρ, νὰ ἀναλάβῃ τὴν πατρικὴν αὐτοῦ

ἐξουσίαν καὶ τὰ δικαιώματα, πλὴν δὲν ἠδυνήθη, εἰμὴ νὰ ἐπαναλάβῃ :

— Τὸ θέλω ! τὸ διατάσσω, Κλοτίλδη, ἀκολουθήσόν με !

— Ἐν τίνι δικαιώματι με διατάσσετε ; ὑπέλαβεν ἡ νεαρά κόρη, καὶ διατὶ παραβαίνετε τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου σας ; Οὐδὲν φοβοῦμαι, κύριε, ὁ Θεὸς θὰ με βοηθήσῃ.

Ὁ κόμης ἠσθάνετο τὸ λογικὸν του κλονιζόμενον· θὰ μετεχειρίζετο ἴσως βίαν διὰ νὰ κατανικήσῃ τὴν ἀντίστασιν τῆς Κλοτίλδης, ὅτε αἰφνης παρατεταμένος ἦχος κέρατος ἠκούσθη ἐν μέσῳ τῶν δένδρων. Ἐμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος. Ἡ νεανίᾳ ἐφρικίασεν !

— Ἄ ! ἀνεκράξεν ὁ Μονσενὺ εἶναι πολὺ ἀργά ! δὲν δύναμαι πλέον νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν βασιλέα, δύναμαι ὅμως νὰ σὲ ὑπερασπίσω.

Ἡ μορφή του ἐξέφραζε τόσῃ ἀγωνίαν, ὅστε ἡ Κλοτίλδη ἠσθάνθη συμπαθειαν δι' αὐτόν. Διέβλεπε μυστήριον ὀδυνηρὸν εἰς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ κυρίου δὲ Μονσενὺ· ἀλλ' ἡ δυσπιστία της ἦν ἔτι τόσον ἰσχυρά, ὅστε ἔμεινε σιωπηλή.

Μετὰ τινα λεπτὰ Φραγκίσκος ὁ Ἄ' ἔφθανε καλαῶν, φέρων ἐνδυμασίαν κυνηγοῦ. Ὁ αὐλικὸς ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν νὰ ἀφιππεύσῃ, ἀποῦ εὐσεβάστως ἐχειρέτισεν αὐτόν· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς, μὴ προσέχων εἰς αὐτόν, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν νεανίδα μὲ χάριεν ὕψος καὶ ἠσπασθῆ τὴν χεῖρά της.

— Χεῖρε, ὠραία μου δεσμοῦτις, εἶπεν αὐτῇ. Συγχώρησόν με, φίλη μου, ὅτι σὲ ἔκλεισα εἰς τὴν ἐρημίαν ταύτην, ἐπεθύμουν ὅμως νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ κρυφίως, μακρὰν τῶν φλυᾶρων εὐγενῶν μου καὶ τῶν λιλίαν περιέργων ὠραίων δεσποινῶν μου. Πάντες με κατοπτέουσι, διότι ἕκαστος θέλει νὰ ἔχῃ τὴν κλειδα τῆς καρδίας μου, ἀπὸ τῆς βασιλομήτορος μέχρι τῶν ὑπουργῶν μου, ἀπὸ τῶν εὐνοουμένων καὶ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Παρλαμέντου μου μέχρι τῶν ἀστρολόγων καὶ τῶν γελωτοποιῶν μου. Εἰς δύο μόνον ἀνθρώπους δύναμαι νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην, εἰς τὸν θαλαμηπόλον μου Λάζαρον δὲ Σάλβα καὶ εἰς τὸν πρεβότον μου κόμητα Αὐρηλιανόν. Ἐχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω διὰ μακρῶν, θελκτικῇ Ἐσθῆρ' ἄφες λοιπὸν ἡμᾶς, Μονσενὺ, καὶ πρόσεχε νὰ μὴ διακόψῃ τις τὴν συνδιάλεξίν μας.

— Μεγαλειότατε, ὑπέλαβεν ἡ Κλοτίλδη ἐρυθριῶσα, ὁ κύριος κόμης δύναται ν' ἀκούσῃ ὅ,τι ἔχετε νὰ μοὶ εἴπητε.

— Ἄ ! δὲν ἀποστρέψεται λοιπὸν πλέον τὸν ἐντιμὸν οἰκοδεσπότην μας ; τῷ ἐσυγχώρησες τὰς μηχανορραφίας του ;

— Μεγαλειότατε, ὁ κύριος κόμης ἠνόνησε πόσον ἀνανδρὸν ἦτο νὰ καταχρασθῆ τῆς εὐπίστητος μιᾶς νεανίδος, διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν ψυχὴν της καὶ νὰ παραδώσῃ αὐτήν εἰς τὸν σατανᾶ.

Φραγκίσκος ὁ Ἄ' ἐφάνη ἐκπλαγεὶς καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν εὐνοούμενον αὐτοῦ.

— Τί συμβαίνει, κύριε κόμη ; Μήπως

οἱ ἐξορκισμοὶ τοῦ Ἐφραὶμ σὲ κατέστησαν ὀπαδὸν τῆς νέας θρησκείας ;

Ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ ἀνελάμβανε θάρρος. Ἀπεφάσισε νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ παρελθόν. Τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον αὐτοῦ ἠλπίζεν ὅτι θὰ συνεχίσει τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως.

— Μεγαλειότατε, εἶπε ταπεινῶς, κατέστην πάντοτε ἄξιος ὑμῶν ; δὲν σὰς ὑπερήτησα πάντοτε πιστῶς ; Δὲν ὑπήκουσα πάντοτε εἰς πάσας τὰς διαταγὰς καὶ τὰς ἰδιοτροπίας σας ; Δὲν ὑπήρξα πάντοτε δι' ὑμᾶς ὄργανον εὐπειθείης ;

— Ναί, ὑπέλαβε Φραγκίσκος ὁ Ἄ' γελῶν, τὸ ὁμολογῶ. Οὐδέποτε ὠπισθοδρόμησας πρὸ τοῦ κινδύνου, πρὸ οὐδενὸς σκανδάλου διὰ νὰ με εὐχαριστήσῃς. Καὶ πρὸ τοῦ ἐγκλήματος ἔτι δὲν θὰ ἐδισταζες, ἂν ἤμην εἰς ἐξ ἐκείνων τῶν Ἡλιογαθῶν, ὅστινες ἀγαπῶσι νὰ βράψωσι δι' αἵματος τὸ σκήπτρον καὶ τὸ στέμμα των. Ὑπῆρξες ἀσπονδος ἐχθρὸς τοῦ στρατάρχου, διὰ νὰ εὐαρεστήσῃς τὴν κυρίαν τῆς Ἀγγοιλέμης. Δὲν ἠνόνησες ποσῶς, ὅτι ἡ σύζυγός σου θὰ ἐξένιζε τὸν προδότην καὶ θὰ ἔσωζεν αὐτόν. Ὡς βλέπεις δὲν διαπραγματεύομαι τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Ὁ Μονσενὺ ἔμεινεν ἀπαθής.

— Λοιπὸν, Μεγαλειότατε, εἶπεν, ὡς ἀνταμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν μου ζητῶ τὴν ἀδειαν νὰ ὀδηγήσω τὴν νεανίδα ταύτην μετὰ τῶν ἀδελφῶν της.

Ὁ Φραγκίσκος ἠτένισε κατὰ πρότερον ὀργίλως τὸν κόμητα, εἶτα δ' ἐγέλασε.

— Παρεφρόνησες, Μονσενὺ ; εἶπε τέλος. Ν' ἀφήσω τὴν ὠραιότεραν κόρην τοῦ βασιλέως νὰ μαρυνθῇ εἰς ἓν σπήλαιον Βωδοῦτων ! Ἀλλ' οἱ ταλαίπωροι ἐκείνοι αἰρετικοὶ δὲν γνωρίζουσι τί ἐστὶ ζωὴ ἀγνοοῦσιν ὅτι ὁ ἀδάμας προωρίζεται νὰ κοσμήτῃ τὸν τράχηλον τῶν δεσποινῶν, ὅπως ὁ σιδηρὸς προωρίζεται νὰ ὀπλίξῃ τὴν χεῖρα τῶν εὐγενῶν. Δὲν ἔχω δίκαιον, Κλοτίλδη ;

Ἡ νεανίᾳ ἔδειξεν αὐτῷ τὸν οὐρανόν καὶ εἶπεν ἡρέμα :

— Μεγαλειότατε, ὁ Θεὸς δὲν ἔθεσε τὴν εὐτυχίαν μας εἰς τὰ φθαρτὰ ταῦτα καλά, τὰ ὁποῖα νομίζετε τόσον πολυτιμα, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγνότητι καὶ τῇ ὑπερηφανίᾳ τῆς ψυχῆς. Εὐτυχὴς εἶναι μόνον ἐκεῖνος, ὅστις ἀποφεύγει τὸ ψεῦδος, τὴν ἀπάτην καὶ τὸ ἐλάττωμα.

— Φίλη μου, διέκοψεν ὁ βασιλεὺς ἀνυπομονῶν, ὁ βίος δὲν εἶναι τόσῳ μακρὸς, ὅστε νὰ ἦναι καὶ ἀκανθώδης. Ἐπίστευα ὅτι ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς σοὶ εἶχεν ἤδη γνωστοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν μου. Δὲν ἀγαπῶ πλέον τὴν κυρίαν Σατωβριάν, ἀφ' ἧς σὲ εἶδον, θέλω δὲ νὰ λάβῃς τὴν θέσιν της ἐν τῇ αὐλῇ, εἰς τὸ πείσμα πασῶν τῶν δεσποινῶν τῆς μικρᾶς συνοδίας.

Ἡ Κλοτίλδη ὠχρίασεν ἐξ ἀγανακτήσεως, ἀλλ' ὁ Μονσενὺ ἐνευσεν αὐτῇ νὰ μὴ ἀπαντήσῃ, εἶπε δὲ σοβαρῶς πρὸς τὸν κύριόν του :

— Μεγαλειότατε, δὲν ἠκούσατε λοιπὸν τὴν αἰτησίαν μου ;

Ὁ Φραγκίσκος, ἀγανακτῶν, ἔδῃξε τὰ χεῖλη καὶ εἶπεν εἰρωνικῶς :

— Νομίζεις ὅτι τὴν ἀνόητον αἰτησίην σου τὴν ἐξέλαβα ὡς σπουδαίαν ; Ἐπιπλήττωμαι διὰ τὴν μεταβολὴν σου καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὸ αἴτιον.

Ὁ κόμης δὲ Μονσενὺ ἠτένισεν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτί.

— Θὰ ἐκπλαγῆτε, Μεγαλειότατε διὰ τὴν ὁμολογίαν μου, γνωρίζω ὅμως ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε καὶ θὰ εἴσθε ἐπιεικῆς πρὸς ἐμέ. Θὰ ἐννοήσετε ὅτι ὀφείλω νὰ ὑπερασπίσω μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου . . .

— Ἀρκούσιν οἱ λόγοι ! εἶπεν ἀποτόμως ὁ Φραγκίσκος.

— Λοιπὸν ! Μεγαλειότατε, προσέθηκε διὰ συντετριμένης φωνῆς ὁ κόμης Αὐρηλιανός, ἡ Κλοτίλδη εἶναι ἡ θυγάτηρ τῆς Σάρας Δελόρμ, τὴν ὁποίαν ἠγάπησα ἐν τῇ νεότητί μου καὶ τῆς ὁποίας ἐδιηγῆθην ὑμῖν πολλάκις τὴν ἱστορίαν. Ἐθυσίασα τὴν μητέρα, δὲν θὰ θυσιάσω τὴν θυγάτηρα.

Ἡ νεαρὰ Οὐγονότις προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Μονσενὺ τοὺς μεγάλους αὐτῆς ἐκπεπληγμένους ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἡ καρδιά τῆς ἔμενεν ἀπαθῆς, ἐψιθύριζε δὲ μετὰ δυσπιστίας :

— Πατὴρ μου ; αὐτὸς ὁ αὐλικός ! εἶναι ἀδύνατον.

Ὁ βασιλεὺς ἤκουσεν ἀφηρημένως τὸν εὐγενῆ μετὰ στιγμὴν σιγῆς εἶπεν αὐτῷ :

— Εἶσαι ἐδῶ ἀκόμη, Μονσενὺ ;

Ὁ κόμης ἐγένετο πελιδνός.

— Δὲν μὲ ἐννοήσατε λοιπὸν, Μεγαλειότατε ; Δὲν θὰ ἐγκαταλείψω τὴν Κλοτίλδην μόνον μετ' αὐτῆς θὰ ἐξέλθω τῆς κοιτίδος ταυτῆς ; θὰ τὴν ὑπερασπίσω ἐναντίον ὅλων.

— Καὶ ἐναντίον ἐμοῦ ; ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος μετ' ἀμφιβόλου μειδιάματος.

Ὁ Μονσενὺ δὲν ἀπήντησε, δὲν κατεβίβασεν ὅμως τοὺς ἀκαστράπτοντας αὐτοῦ ὀφθαλμούς.

— Ἀγνοῶ τὸ σχέδιόν σου, κύριε κόμη, ὑπέλαβεν αὐστηρῶς ὁ βασιλεὺς, δὲν ἀπατώμαι ὅμως τόσον εὐκόλως. Ἄλλως τε σὰς κάμνω κριτὴν, φίλη μου. Εἶσαι διατεθειμένη ν' ἀκολουθήσης τὸν κύριον δὲ Μονσενὺ ὡς θυγάτηρ εὐπειθῆς ;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἐκείνη ἐντόνως. Ἄγνοῶ ἐπὶ τίνι σκοπῷ ὁ κόμης Αὐρηλιανός εἶπεν ὑμῖν τὰ παράδοξα ταῦτα πράγματα. Μεγαλειότατε. Οὐδέποτε θ' ἀκολουθήσω τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὅστις ἀπεδίωξε τὸν ἀνεψιὸν του Διδιέ, ὅστις μὲ προσέβαλε διὰ τῶν συμβουλῶν του καὶ ὅστις ἄφισε τὴν μητέρα μου νὰ ὑποφέρῃ τόσον. Δὲν ἀναγνωρίζω αὐτὸν ὡς πατέρα.

— Ὡς βλέπεις, ταλαίπωρε κόμη, σὲ ἀπαρνεῖται καὶ σὲ ἀπώθει.

Ὁ Μονσενὺ συνέστρεψε τὰς χεῖρας.

— Πόσον ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ διὰ τοῦ στόματος τῆς θυγατρὸς μου ! Ἀλλά, Μεγαλειότατε, δὲν βλέπετε τὰ δάκρυά μου ; Δὲν ἀκούετε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου ;

Ὁ Φραγκίσκος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους .

— Πίστευσόν με, κύριε, μὴ θελήσης

νὰ παίξης τοιοῦτον πρόσωπον. Δὲν σοὶ ἀρμόζει.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανός ἐφαίνετο παραμορφωθείς ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς ὀδύνης.

— Ἄ ! δὲν μοὶ ἀρμόζει, εἶπε μεθ' ὕφους φοβεροῦ καὶ συγκινητικοῦ, νὰ ὑπερασπίσω τὴν θυγάτηρα μου, τὸν ἐπανευρεθέντα τοῦτον θησαυρόν, ὅστις μὲ συνδέει πρὸς τὸ καλόν ! Ναί, αὐτὴ μετέβαλε τὴν καρδίαν μου. Ἄν ἐπὶ πολὺ ἔλειψα ἐκ τῶν καθηκόντων μου, μετανοῶ καὶ τοῦ λοιποῦ θὰ τὰ ἐκπληρώσω ὅπως δῆποτε, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου. Ὀλίγον μὲ μέλλει ἂν αὐτὴ μὲ ἀπώθει ! Ἡ νεαρὰ Σάρα Δελόρμ θὰ μὲ ἰδῇ, θὰ μὲ συγχωρήσῃ διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον τῇ ἐπροξένησα, διότι θὰ σώσω τὴν θυγάτηρα τῆς.

Ἡ Κλοτίλδη ἠσθάνετο ἀκουσίως τοὺς σπαρκατικούς ἐκείνους λόγους εἰσχωροῦντας εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἤκουεν αὐτοὺς μετ' ἐκπλήξεως, ἥτις προὔξενει ἀνησυχίαν τῷ βασιλεῖ, ὅστις διέταξε πάλιν τὸν Μονσενὺ ν' ἀποσυρθῇ ἀλλ' οὗτος, καταστάς σύννοος καὶ σχεδὸν ἀπειλητικός, ὑπέλαβεν :

— Ἄν ἀπομακρυνθῶ, παίζω τὸ ἀρμόζον μοι πρόσωπον, δὲν ἔχει οὕτω, Μεγαλειότατε ; θὰ ἦμαι ἄξιος ἐμαυτοῦ, ἂν ἀφήσω τὴν Κλοτίλδην ν' ἀνέλθῃ τὴν μεγάλην κλίμακα τοῦ μεγάρου τῶν Τουρνέλ. Τοῦτο θὰ ἐπέστεφε τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν ἐντίμων ὑπηρεσιῶν μου. Θὰ ἦμαι εὐνοούμενος προσφιλέστερος τοῦ Βριόν καὶ τοῦ Βονιβέ

— Πολὺ ἄσχημον παιγνίδιον παίζεις ὀμιλῶν οὕτω, κύριε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, καὶ καταχρᾶσθαι τῆς ἐπιεικειᾶς μου.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανός ὑπέστη, χωρὶς νὰ ὠχριάσῃ, τὸ ἀπειλητικὸν βλέμμα τοῦ βασιλέως ἠθέλησεν ὅμως νὰ καταβάλλῃ ὑστάτην προσπάθειαν ἐπικαλούμενος τὴν γεναιοφροσύνην αὐτοῦ καὶ ἐγονυπέτησε.

— Συγχωρήσατε τὴν αὐθαδειάν μου, Μεγαλειότατε ! ἀνέκραξε, λάβετε οἶκτον διὰ πιστὸν θεράποντα, ὅστις σὰς ἱκετεύει ὡς Θεόν. Ὡ ! βλέπω καλῶς ὅτι θὰ μὲ εἰσηκούατε ἂν ἦσθε βέβχιος ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν ! διότι ἡ καρδιά σας εἶναι εὐγενῆς καὶ καλῆ. . .

Καὶ ἠθέλησε τὰ λάβῃ τὸν μανδύαν τοῦ Φραγκίσκου.

— Μὴ μὲ ἐγγίζεις, κύριε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος. Ἐπωφελοῦμαι τῶν μαθημάτων σου μὲ ἔμαθες νὰ μὴ πιστεύω τὰ δάκρυα καὶ τοὺς λυγμούς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Κλοτίλδη ἀπῆκε τὴν φαινομένην ἀδιαφορίαν τῆς ἐφάνη ὑπερβλλόντως τεταραγμένη καὶ προχωροῦσα πρὸς τὸν βασιλέα εἶπε δι' ἠλλοιωμένης φωνῆς :

— Πίστεύω ὅτι ὁ κόμης Αὐρηλιανός δὲν ψεύδεται, Μεγαλειότατε, καὶ ἀποδέχομαι τὴν προστασίαν του.

Ὁ κόμης ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν μετ' ἀρήτου χαρᾶς, ἐνόμισε δ' ὅτι ἐνίκησεν.

Φραγκίσκος ὁ Α' συνωφρῶθη καὶ ἔψαυσε τὸ γένειον μετ' ἀνυπομονησίας.

— Εἶσαι ἐπιδεδίξιος νὰ σαγήνεύης τὰς καρδίας τῶν γυναικῶν διὰ τοῦ οἴκτου,

κύριε, εἶπεν αὐτῷ. Ἐν τούτοις εἶμαι καλός καὶ δὲν θὰ φανῶ ἀκαμπτος. Ἐγέρθητι καὶ δός μοι ἀπόδειξιν ὅτι λέγεις τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀπόδειξιν ! ἐπανάλαβεν ὁ Μονσενὺ ἀμηχανῶν. Ποίαν ἀπόδειξιν ἀπαιτεῖτε, Μεγαλειότατε ; Δὲν πιστεύετε τὸν λόγον μου ; Ἡ Κλοτίλδη δὲν ἠννόησε βλέπουσα τὸ πρόσωπόν μου ὅτι εἶμαι εἰλικρινής ; Φραγκίσκος ὁ Α' ἔμενεν ἀπαθῆς.

— Ἄν εἶχα τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἦμαι εὐπιστος, ὅσον ἡ δεσποινίς, θὰ ἐγέλας μ' ἐμέ, κύριε. Ὁ λόγος σου δὲν εἶναι εἰλικρινῆς, ὅπως καὶ τὸ πρόσωπόν σου. Ἀρκετὸν καιρὸν ἐμαθήτευσες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου διὰ τὴν διπλωματίαν.

Ὁ Μονσενὺ ἀνηγέρθη, παραπερόμενος ἐκ τῆς ὀργῆς, καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του.

— Εἴσθε ἀνοικτίρμων, Μεγαλειότατε ! ἀνέκραξε μὲ καταπατεῖτε ὡς σκώληκα τῆς γῆς ἀλλ' ὁ σκώληξ θ' ἀνεγερθῇ.

— Ὑποθέτω ὅτι μὲ ἀπειλεῖς, κύριε ; εἶπε καταφρονητικῶς ὁ βασιλεὺς.

— Θὰ σώσω τὴν Κλοτίλδην, παρὰ τὴν θέλησίν σας θὰ τὴν ὑπερασπίσω ἐναντίον σας !

— Εἰξεύρεις, κόμη, ὅτι γίνεσαι ἀπειθῆς καὶ θὰ σοὶ ἀφαιρέσω τὸν τίτλον σου ;

Συγχρόνως ὁ Φραγκίσκος ἐπλησίασε βραδέως, ἀπέσπασεν αὐτοῦ τὸ ξίφος καὶ τὸ ἔθραυσεν ἐπὶ τοῦ γόνατός του λέγων :

— Ἴδου ἄοπλος εἰς τὴν διάθεσίν μου, Αὐρηλιανέ. Εἰξεύρεις ὅτι τοιοιτοτρόπως χάνεις τὴν κομητείαν σου ; Εἰξεύρεις ὅτι τιμωρεῖσαι διὰ θανάτου ; Μὴ νομίζεις ὅμως ὅτι φοβοῦμαι τὴν ἀνανδρον ὀργήν σου ; Ἴδου, λάβε τὸ ξίφος μου καὶ τόλμησον νὰ κτυπήσῃς τὸν κύριόν σου.

Καὶ Φραγκίσκος ὁ Α' ἐσταύρωσε καταφρονητικῶς τὰς χεῖρας.

— Ὡ ! τὸν θάνατον δι' ἐμέ, ἀλλὰ χάριν διὰ τὴν Κλοτίλδην ! εἶπεν ὁ κόμης.

Ὁ Μονσενὺ εἶχεν ἐξαντληθῆ ὅτε δὲ εἶδε τὸ ξίφος τοῦ βασιλέως εἰς τοὺς πόδας του ἤρξατο τρέμων ὡς παιδίον.

— Συγγνώμη, Μεγαλειότατε, συγγνώμη ! ἀνέκραξεν ἀκουσίως.

Καὶ ὅτε ὁ βασιλεὺς ἔνευσεν αὐτῷ νὰ λάβῃ τὸ ξίφος, ἔλαβεν αὐτὸ ταπεινῶς.

— Ὡρα καλῆ ! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἐπανέρχεσαι εἰς τὸν ἑαυτὸν σου.

Ἄλλ' ἡ Κλοτίλδη ἤρπασε τότε τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος Αὐρηλιανοῦ καὶ διὰ φωνῆς συγκινημένης εἶπεν :

— Ἐν ὀνόματι τῆς μητρός μου, σὰς συγχωρῶ, κύριε. Δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ μὲ ὑπερασπίσετε δὲν θ' ἀκολουθήσω τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας εἰς τὸ μέγαρον τῶν Τουρνέλ. Ἐπανηύρατε ἐν ἐμοὶ θυγάτηρα ἀθῶν πλῆξάτέ με διὰ τοῦ ξίφους τούτου καὶ θὰ ἐξίλειωθῆτε διὰ τὸ παρελθόν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέπεμπον φλόγας, ὁ δὲ Φραγκίσκος, ἔντρομος ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτος ἐκείνης παραφορᾶς, ἐσκέφθη νὰ μεταβάλλῃ ὕφος.

— Ἀληθῶς ! φίλη μου, ἀκούων σέ τις θὰ ἐπίστευεν ὅτι θ' ἀκολουθήσω τὸ παράδειγμα τοῦ Ρωμαίου ἐκείνου, ἀπὸ τοῦ

οποίου ἡ ὠραία Βιργινία δὲν ἀπηλλάγη εἰμὴ διὰ πληξέως ἐγχειριδίου. Εἰς τὴν τιμὴν μου ὡς εὐγενούς, δὲν θέλω νὰ σοὶ ἐπιβάλλω ὡς τύραννος τὸν ἔρωτά μου. Εἶν' ἀληθές ὅτι εἶμαι ὀλίγον δύσπιστος πρὸς πάντα τὰ συμβαίοντα ἐνταῦθα. Ἄλλ' ἂν δείκνυσαι τόσον ψυχρὰ πρὸς ἐμέ, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἀγαπᾷς ἄλλον.

— Πρέπει λοιπὸν ν' ἀκούω τοιούτους λόγους; ἐψιθύρισε ἡ Κλοτίλδη, ἐνῶ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Ὁ ἄλλος αὐτὸς ἐξηκολούθησεν ὁ Φραγκίσκος, εἶναι ὁ Διδιέ, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου δὲ Μονσενύ. Δὲν θὰ τὸ ἀρνηθῆς.

Ἡ Κλοτίλδη ἠρυθρίασεν.

— Λοιπὸν! ὑπέλαβεν ὁ βασιλεὺς, ὁ εὐγενὴς αὐτὸς εἶναι ἀπειθὴς καὶ συνένοχος τοῦ στρατάρχου· ἐβούθησε καὶ ὑπερήσπισεν αὐτόν, δι' αὐτὸ κατηγορεῖται ἐπὶ προδοσίᾳ. θὰ καταδικασθῆ καὶ θ' ἀποθάνῃ.

Συγχρόνως εἶδε καπνὸν ἀνυψούμενον πρὸς τὸν ὀρίζοντα.

Ἡ νεαρὰ Οὐγονότις ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἐνοῦσα τὰς χεῖρας εἶπεν :

— Δὲν πιστεύετε εἰς τὴν προδοσίαν του, Μεγαλειότατε, καὶ δὲν θὰ καταχρασθῆτε τῆς ἰσχύος σας, διὰ νὰ ἐκδικηθῆτε. Δι' αὐτὸν θεωρεῖτε ἔγκλημα ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, ἀλλ' εἶναι ἄρα γε ἔνοχος, διότι καὶ ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ; Ὡ! δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς του! Ἡ κυρία Ἄρτεμις μοὶ τὸ εἶπεν ὅτι θὰ τὸν καταστρέψω. Ἄλλ' ἀκούσατε, Μεγαλειότατε· εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς ὑποσχεθῶ, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐπανιδῶ, ὅτι οὐδέποτε θὰ προσφέρω τὸ ὄνομά του; . . . πρέπει ἀκόμη καὶ νὰ τὸν λησμονήσω; . . . Λοιπὸν! θὰ προσπαθῆσω. . . ἀλλὰ θὰ τὸν σώσετε, δὲν εἶν' ἀληθές; Ὡ! τῷ ἀπονέμετε χάριν!

— Δὲν θὰ ἐχάριζα τὴν ζωὴν του εἰς τὴν βασιλομήτορα, εἶπεν ἀποτόμως Φραγκίσκος ὁ Α' βλέπων τὴν ψυχρότητα τῆς Κλοτίλδης διαλυομένην εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διδιέ. Ὁ νεανίας αὐτὸς εἶναι ἔνοχος, θὰ κάμω δὲ χρῆσιν τοῦ δικαιώματός μου τῆς χάριτος, ἂν μοὶ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ ἔλθῃς νὰ μὲ εὐχαριστήσῃς διὰ τὴν ἐπιείκειάν μου εἰς τὸ παλάτιον τῶν Τουρνέλ.

Ὁ εἰς τὸν ὀρίζοντα καπνὸς καθίστατο ὀλονὲν μελανότερος.

— Θέτετε λοιπὸν εἰς πλειστηριασμὸν τὸ δικαίωμά σας τῆς χάριτος, ὑπέλαβεν ἡ νεανίς ἐν ἀγανακτήσει. Θέλετε νὰ τιμωρήσετε τὸν κύριον Διδιέ, διότι μὲ ἐπροστάτευσεν κατὰ τῶν βαρβάρων θωρακοφόρων σας; Ἄν ἀληθῶς μὲ ἀγαπᾷτε, Μεγαλειότατε, διατὶ φέρεσθε οὕτως, ἀντὶ νὰ δεικνύεσθε καλὸς καὶ γενναίους; Μήπως διὰ τῆς βίας κερδίζονται αἱ καρδίαι; Θέλετε νὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ σὰς μισήσω;

Ὁ βασιλεὺς ἠτένισεν αὐτὴν μετὰ θλιβερᾶς ἐκφράσεως.

— Δεσποινίς, εἶπε μετὰ στιγμὴν σιωπῆς, θὰ εἶμαι πάντοτε ζηλότυπος δι' αὐτὸν τὸν νεανίαν· μόνον οἱ νεκροὶ εἶναι ἀντιζήλοι ὀλίγον ἐπικίνδυνοι. Πρέπει, διὰ νὰ συγχωρήσω τὸν Διδιέ, νὰ χωρισθῆτε

δι' ἀνυπερβλήτου κωλύματος. Δέχθητι νὰ προσληφθῆς ὡς δεσποινίς τῆς τιμῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυρίας τῆς Ἀγγουλέμης, καὶ ὁ Διδιέ θὰ ζήσῃ. Δὲν ἀπαιτῶ πλεονέτερόν τι.

Ὁ ἐν τῷ ὀρίζοντι καπνὸς καθίστατο ὑπέρυθρος.

— Νὰ λησμονηθῶ καὶ νὰ καταφρονηθῶ ἀπὸ αὐτόν! εἶπεν ἡ Κλοτίλδη καταβληθεῖσα. Ὡ! αἱ χάριτές σας εἶναι σκληραί, Μεγαλειότατε! Τοιουτοτρόπως ὁ κύριος Διδιέ θὰ μὲ κατηγορήσῃ διὰ μάταιον ἐγώισμὸν καὶ ἀνάνδρον ἐγκατάλειψιν! Ἡ ὠχρὰ καὶ τεθλιμμένη αὐτοῦ μορφή θὰ ταρασσῇ καθ' ἐκάστην νύκτα τὸν ὕπνον μου! Καὶ ἐν τούτοις ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀφήσω νὰ ἀποθάνῃ, ἐκεῖνον, ὅστις διεκινδύνευσε δι' ἐμέ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν του;

— Ἀποῦ τὸν ἀγαπᾷς, Κλοτίλδη! διέκοψεν ὁ βασιλεὺς· ἀλλὰ σπεῦσον ν' ἀποφασίσῃς. Αἱ διαταγαὶ ἐδόθησαν. Ἡ ὠρα τοῦ μαρτυρίου του πλησιάζει.

Καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ καπνοῦ.

— Βλέπεις τὸ σημεῖον ἐκεῖνο; ὑπέλαβεν, ὅταν ὁ καπνὸς μεταβληθῆ εἰς φλόγα, τότε ὁ Διδιέ θ' ἀκούσῃ τὴν καταδίκην του· ἅμα δὲ ἡ φλόξ ἐξαφανισθῆ, θὰ ἔχη ἤδη ἀποτίσει τὴν ποινὴν του.

Ἡ Κλοτίλδη προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ καπνοῦ, τὰ δὲ τρέμοντα χεῖλη της ἐφέλλισαν :

— Δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃ! θὰ μὲ καταρασθῆ!

Ἐφαίνετο παραλελυμένη καὶ κατεχομένη ὑπὸ σταθερᾶς τιнос ἰδέας. Ἄλλ' ὅτε εἶδε φλόγας ὑψουμένας ἐν μέσῳ τοῦ καπνοῦ, δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, κατέστειλε διὰ τῆς χεῖρός της παλμοὺς τῆς καρδιάς της καὶ λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ Μονσενύ ἀνέκραξε :

— Πρέπει νὰ σώσωμεν τὸν ἀνεψιόν σας, κύριε! Μεγαλειότατε, θὰ εἶμαι δεσποινίς τῆς τιμῆς τῆς κυρίας δουκίσσης τῆς Ἀγγουλέμης.

ΙΖ'

Τὸ προσευχητᾶριον.

Ὅτε ὁ κύριος δὲ Μονσενύ ἠθέλησε νὰ φέρῃ τὸν ἵππον τοῦ βασιλέως, ἐξεπλάγη ἰδὼν ὅτι τὸ θυμοειδὲς ζῶον εἶχε διαρρήξει τὸν ἱμάντα καὶ φύγει.

Ἐδει λοιπὸν νὰ διέλθῃσι πεζῇ τὸ τέναγος, ὅπερ ἔφερον εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην.

Ἄλλη κακὴ συγκυρία! Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κόμης καὶ ἡ Κλοτίλδη ἀπεφάσιζον ν' ἀκολουθήσωσι Φραγκίσκον τὸν Α', ὅστις ἔχαιρεν ἐνδομύχως ὅτι κατενίκησε τὴν ἀντίστασιν τῆς νεαρᾶς Οὐγονότιδος ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη αἴφνης ὑπὸ νεφῶν καὶ κερρανοὶ ἤκούοντο μετ' ἀπαισίου θορύβου· συγχρόνως δὲ βροχὴ καὶ χάλαζα ἤρξατο ἀφθότως πίπτουσα. Ὁ ποταμὸς ἐφαίνετο κεκαλυμμένος ὑπὸ ὀμίχλης.

Οἱ τρεῖς ὀδοιπόροι ἔβαινον ὅλως τυχαίως· ὁ ἀνεμὸς ἔπνεε σφοδρὸς, οἱ δὲ πόδες των ἐβυθίζοντο εἰς τὴν βορβορώδη

ἄμμον. Μετὰ τινα λεπτὰ ὁ βασιλεὺς ἀποθαρρυνθεὶς εἶδεν ὅτι εἶχεν ἀπωλέσει τὸ τέναγος. Ἐσταμάτησεν.

— Ἐμπρός! εἶπε ζωηρῶς ἡ Κλοτίλδη ἀνυπομονοῦσα.

Ὁ Φραγκίσκος ἐστράφη πρὸς τὸν Μονσενύ καὶ εἶπεν αὐτῷ εἰς τὸ οὖς :

— Ἔσο ὀδηγὸς μας, κύριε κόμη· δὲν βαινομεν πλέον ἐπὶ τοῦ τέναγος. Θὰ γνωρίζῃς κάλλιον ἐμοῦ τὴν καλὴν ὁδόν, σύ, ὅστις εἶσαι ὁ κύριος τοῦ τόπου τούτου.

— Ἐμπρός! ἐπανελάβεν ἡ Οὐγονότις ἀπενίσασα ὑπόπτως τὸν βασιλέα.

— Μὲ νομίζεις λοιπὸν ἱκανόν, εἶπεν οὗτος, νὰ σὲ ἀπατήσω, φίλη μου· ἂν εἶχα τὸν ἵππον μου, θὰ διηρχόμην τὸ ὕδωρ, τὴν ἄμμον καὶ τὸ πῦρ καὶ θὰ ἔφθανον ἐγκαίρως. Ἐμπρός, κόμη Αὐρηλιανέ, βοήθησόν μας νὰ ἐξέλθωμεν τῆς ἰλῦος ταύτης, ἥτις βαρύνει τοὺς πόδας μας.

Ἐν τούτοις ὁ Μονσενύ παρετήρει ἀνησύχως περὶ ἐαυτόν· αἴφνης ἐφρικίασε καὶ ἐψιθύρισε ὑποκώφως :

— Φοβοῦμαι!

— Φοβεῖσαι! ἐψιθύρισε ὁ βασιλεὺς ἔκπληκτος, φοβεῖσαι τὴν βροχὴν καὶ τὴν χάλαζαν, σύ, ἄνθρωπος τοῦ πολέμου.

— Ναι, εἶπεν ὁ κόμης, διότι ἀπειλούμεθα ὑπὸ φοβεροῦ κινδύνου. Φοβοῦμαι δι' ὑμᾶς, Μεγαλειότατε, καὶ διὰ τὴν Κλοτίλδην. Ἄν δὲν ἐπανεύρωμεν τὸ τέναγος κινδυνεύομεν ν' ἀπωλεσθῶμεν.

Ἡ θύελλα ηὔξανεν ὀλονέν.

— Ἐμπρός! εἶπε τότε ἡ Κλοτίλδη· δὲν ἐκουράσθην καὶ ὅμως, παράδοξον, δὲν δύναμαι πλέον νὰ βαδίσω. Ἄ! εἶμαι γυνὴ καὶ δὲν ἔχω οὐδὲ τὴν ἰσχύον, οὐδὲ τὴν ἐνεργητικότητά σας, λοιπὸν! ἀφετέ με καὶ προχωρήσατε, Μεγαλειότατε, μὴ λησμονήσετε τὸν λόγον σας.

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι ν' ἀποσπάσω τοὺς πόδας μου ἀπὸ τὴν κατηραμένην αὐτὴν ἄμμον! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος ἀπελπίς.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Μονσενύ μετὰ φρίκης, εἰσεχωρήσαμεν εἰς σύρτιν κινήτης ἄμμου.

Ὁ βασιλεὺς προσεπάθησε νὰ γελᾷ.

— Μπα! ὑπέλαβε, τοῦτο μόνον μίαν κόρην δύναται νὰ φοβῆσῃ,

Πλὴν εἰς μάτην προσεπάθει νὰ βαδίξῃ· ὀλονέν ἐβυθίζετο βαθύτερον ἐν τῇ ἄμμῳ.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ κόμης, προσέξατε. Ἡ πυκνὴ ἄμμος εἶναι λίαν ἐπικίνδυνος. Ἰδέτε. Βυθίζομαι ὀλιγώτερον ὑμῶν, διότι μένω ἀκίνητος.

Ἡ Κλοτίλδη εὐκίνητος καὶ ἐλαφρὰ ἐφαίνετο βαδίζουσα ἐπὶ τῆς ἄμμου ὡς θεὰ ποιητοῦ ἐπὶ τῶν νεφῶν.

— Διατὶ δὲν προχωροῦμεν; ἠρώτα.

— Διατρέχομεν λοιπὸν κίνδυνον θανάτου; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τὸν Μονσενύ.

— Τίς οἶδε; ἀπήντησεν ὁ κόμης καταβληθεῖς. Ἴσως διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς θλήσεως ἐπανεύρωμεν τὸ τέναγος· δὲν πρέπει ὅμως νὰ καταναλίσκωμεν τὰς δυνάμεις μας.

Ἡ Κλοτίλδη ἠθέλε νὰ προχωρήσῃ μόνη, ἀλλ' οἱ σύντροφοὶ της ἐκράτησαν αὐτήν.

— Σας γίνομαι ἐμπόδιον, εἶπεν αὐτοῖς. Ἄλλ' ὁ καιρὸς παρέρχεται καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ Διδιᾶ πλησιάζει. Ἄφετε ἐμέ, Μεγαλειότατε, καὶ σώσατε αὐτόν. Μοὶ ἐδώκατε τὸν λόγον σας.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ὁ Φραγκῆσκος, ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι ὡς παριστᾷ αὐτόν ὁ Αὐρηλιανός. Ἄμα παρέλθη ἡ καταίγις θά σωθῶμεν.

Ὁ βασιλεὺς ἤσθάνετο ὅτι ὄλονεν ἐβυθίζετο ἐν τῇ ἄμμῳ καὶ ἔχανε τὸ ἥρωικόν αὐτοῦ θάρρος ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τοῦ ἀδόξου θανάτου.

— Ἄλλὰ μήπως εἶναι παγίς, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔστησεν, Αὐρηλιανέ; εἶπεν εἰς τὸν κόμητα. Μήπως τοιουτοτρόπως ἐκδικήσαι;

— Πιστεύετε, Μεγαλειότατε, ὅτι θὰ ἐξέθετον εἰς τοιοῦτον κίνδυνον τὴν Κλοτίλδην;

— Εἶναι ἐν τούτοις ἀδύνατον, ὁ νικητῆς τοῦ Μορινιαῦ, ἐξηκολούθησε Φραγκῆσκος ὁ Α', νὰ ἀπωλεσθῆ εἰς ἓν ρυάκιον ἀδόξως, νὰ ταφῆ ὑπὸ τὴν ἄμμον, ἀντὶ νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. ὦ! Θεέ μου! Θέλω νὰ ζήσω! Θὰ καλέσω εἰς βοήθειαν τὸν Βονιβέ καὶ τὸν Βριόν, τοὺς εὐγενεῖς μου, τοὺς στρατιώτας μου. . . καὶ θὰ μὲ σώσωσιν!

Καὶ ἐσάλπισε διὰ τῆς κυνηγετικῆς αὐτοῦ σάλπιγγος. Ἐβλεπε τὴν ἄμμον ἀνερχομένην καὶ καλύπτουσαν ἤδη αὐτὸν μέχρι τῶν γονάτων. Ἐβλεπε τὸν κόμητα ἐπίσης βυθιζόμενον, ὡς καὶ τὴν Κλοτίλδην.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

TONY.

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Ἀποχαιρετισμὸς μετὰ τῶν ἡρώων τοῦ μυθιστορήματος.

Ἡ ἱστορία μας σχεδὸν ἐτελείωσεν. Ὁ συγγραφεὺς ἔχει ἀκόμη νὰ εἴπῃ τινὰ περὶ τῆς περαιτέρω τύχης τῶν ἡρώων τῆς διηγήσεως ταύτης, πρὶν ἢ ἀποχωρισθῶμεν αὐτῶν ἐντελῶς.

* *

Τὰ κατὰ Λιουδμήλαν καὶ Πλάτωνα Βελτίσσοφ εἰσὶν ἤδη ἀρκούντως γνωστὰ τῷ ἀναγνώστῃ ἐκ τοῦ προηγουμένου κεφαλαίου καὶ προκόπτουσι μὲν, κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην, ἀλλὰ ὑφίστανται ἐν οἴκῳ τὰς βασάνους τοῦ κατέργου.

* *

Ἡ πρῶν ὀρχηστρίς, δυνάμει τοῦ γραμ-

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 480.

ματίου, ἔλαβε μέχρι λεπτοῦ παρὰ τῆς Λιουδμήλας τὰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας, δι' ὧν ἠγοράσθη ἡ μητρικὴ αὐτῆς σιωπή. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἀνύψωσε λίαν τὴν εὐπραγίαν τῆς μαμᾶς. Ἐκδιωχθεῖσα ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Λιουδμήλας, ἐμίσει αὐτὴν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ οὐδέποτε τῶρα ἀφίνει τὴν περίστασιν, χωρὶς νὰ παραπονεθῆ διὰ τὴν διαφθορὰν τοῦ αἰῶνός μας, καθ' ὃν τὰ τέκνα ἀπώλεσαν πάντα σεβασμὸν καὶ πᾶσαν στοργὴν πρὸς τοὺς γονεῖς των, καὶ δὲν παύει νὰ ψάλλῃ τὸν ἐξάψαλλον κατὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, ἡ δὲ ἐνασχόλησις αὕτη μεγάλην προξενεῖ εὐχαρίστησιν εἰς τὴν προσβληθεῖσαν καρδίαν τῆς.

Εὐήμεροῦσα ἤδη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἔδρουσε γραφεῖον δανείων ἐπὶ ἐνεχύρῳ, ἐν ᾧ προσέλαβεν ὡς γραμματέα καὶ ἐκτιμητὴν τὸν ἀρχαῖον λάτρην τῆς, ὅστις πρὸ μικροῦ ἔτι ἔββαιεν ἀνυπόδητος, νῦν δὲ ἐπιδεικνύει τὰ εὐπρεπῆ ὑποδήματα καὶ τὸν ἐξ ὀλοσηρικοῦ ἐπενδύτην του' ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα πάντοτε, βλέπετε, διεκρίνετο ἐπὶ μεγαλοψυχίᾳ.

* *

Περὶ τοῦ Βαλεριανοῦ Κόροβοφ — οὐκ ἦν φωνή. Ἄγνωστον τυγχάνει μάλιστα, ἀν ἀφίκετο μέχρι τοῦ κατέργου. Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐξηλείφθη ἤδη καὶ αὕτη ἡ ἀνάμνησις περὶ τοῦ ἐφημέρου «πολιτικοῦ κινήματος» αὐτοῦ.

* *

Διὰ τοῦτο ὅμως ὁ κ. Ἀντιζίστροφ εὐήμερεϊ. Διωργανίζει οὗτος ἐν Ζυρίχῃ ἐταιρίαν τινὰ, ἥτις «θὰ ἀνατρέψῃ τὰ πάντα καὶ θὰ στείλῃ ὅλους εἰς τὸν διάβολον, οὐς θ' ἀντικαταστήσωμεν ἡμεῖς». Ὑπεραγαπᾷ τὰς πολωνίδας καὶ τὰς ἰουδαίας, τὰς παραχαρτιτούσας τὰ ρωσικὰ τραπέζογραμμάτια.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν βαρόνον φὸν Σνίτσλη, ἐννοεῖται, κατόπιν τῆς ὑποθέσεως τοῦ Βελτίσσοφ, ἡ δικηγορικὴ αὐτοῦ ἀξία κατέστη ὑπέρλαμπρος.

* *

Ὁ Ἰβάν Ἰβάνοβιτς Βαντρικ προάγεται ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἀλλὰ τὸ μάθημα, ὅπερ ἔλαβε κατ' αὐτὸν χορὸν τῶν μεταμφιεσμένων παρὰ τῆς Λιουδμήλας, φεῦ! οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐψύχρανε τὸν ὑπὲρ πάσης κομπῆς ἐσθῆτος πόθον του. Καὶ ἦτο, ἀναφορικῶς πρὸς τοῦτο, ἀδιόρθωτος.

* *

Ὁ κομπὸς θαλαμηπόλος, κατὰ βραχυχρόνιον τινὰ διαμονὴν ἐν Πετροπόλει, συναντηθεὶς καθ' ὁδὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μετὰ τῆς Λιουδμήλας, οὔτε κἀν τὴν ἐχαιρέτισεν. Ἴσως ὅμως καὶ δὲν ἀνεγνώρισεν αὐτήν, ἔνεκα τῆς εὐλογίας.

* *

Ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα, διανείμασα τὴν

κληρονομίαν τῆς, κατετάχθη εἰς τὸ κοινόβιον τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους καὶ ἐκλείσθη ἐν πλήρει ἀπομονώσει. Διὰ μίαν καὶ ἀποτόμως ἀπρηνήθη ἀπάσας τὰς συνηθείας τοῦ πρὸ μικροῦ ἔτι τοσοῦτον εὐπόρου βίου τῆς, καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως ἀφιερῶθη εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς πάσχοντας. Ἀναφαίνεται πού χολέρα, τύφος ἢ εὐλογία, ἢ Εἰρήνη σπεύδει εἰς βοήθειαν καὶ μὴ φειδομένη ἑαυτῆς, μὴ φοβουμένη τὸ μόλυσμα, διέρχεται ἀγρύπνους νύκτας παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ βαρέως ἀσθενούντος, ὃν συχνάκις ἀποφεύγουσι μετὰ τρόμου οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς. Δὲν ὑπάρχει ὑπερῶν ἢ ὑπόγειον, ὅπερ νὰ μὴ ἐπισκέπτηται αὐτή, ἢ ἀφιλοκερδῆς ἀδελφῆ τοῦ Ἐλέους. Ἄλλ' ὁ λοιμὸς καὶ ὁ θάνατος, ὡσεὶ ἐπὶ τούτῳ φειδονται τῆς ἀφόβου γυναικός.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

SABIE DE MONTEPIEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

ΝΑ'

Τὸ γεῦμα τῶν μελλονύμφων.

— Τὰς ἐπιστολάς ταύτας θὰ τὰς δώσετε, εἶχεν εἰπῆ ὁ κόμης εἰς τὸν εἰσαγγελά, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος κατέλειπε τὴν εἰρκτὴν, ὅπως μεταβῆ εἰς τὸν πύργον Βεζαί πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ κύριος Πεσσελιέρ ἔλαβε τὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο ἐπιστολάς καὶ ἀναγνοὺς ἐπὶ τῆς μίαν τὸ ὄνομα τοῦ Λουκιανοῦ Βιλλεδιού ἔτεινεν αὐτὴν πρὸς τὴν νέαν ψιθυρίζων :

— Μίαν τῶν τελευταίων παραγγελιῶν τοῦ δικαίου, ὅστις δὲν ὑπάρχει πλέον, ἦτο νὰ ἐγγχειρίσω ὑμῖν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. . . Ἀνάγνωτε λοιπὸν αὐτήν, ὅπως ἀπὸ τῶν οὐρανῶν, ἔνθα τῶρα εὐρίσκειται, ἴδῃ ὅτι ἐξετέλεσα ἀνευ ἀναβολῆς τὴν ἐντολήν, ἣν μοὶ ἀφῆκε.

Ὁ Λουκιανὸς λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ἀπεσφράγισεν αὐτὴν συγκεινημένος.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἤρχιζεν ὡδε :

«Ἐντὸς ὀλίγου ἐμφανίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, υἱέ μου. Ἴσως δὲ δὲν ἴδω πλέον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὔτε ὑμᾶς, οὔτε τὴν προσφιλεῖ μου Μαγδαληνὴν, ἣς ἐνεπιστεύθη ὑμῖν τὴν εὐτυχίαν.

Ἐπάρχει μυστικόν, ὅπερ πρὸ εἰκοσαετίας βαρύνει ἐπ' ἐμοῦ καὶ μὲ πνίγει μυστικόν, ὅπερ ἐπίστευον ὅτι θὰ ἔφερον μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ τάφῳ. Κατὰ τὴν ὑπερτάτην ὅμως ταύτην ὥραν, εἰς νῆ ἔφθασα, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, καθ' ἣν ἡ προσέγγις τοῦ θανάτου ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ρίψῃ ἐπὶ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τοῦτου βλέμμα ἀπηλλαγμένον παντὸς φό-

βου και πάσης αίσχυνης, αίσθάνομαι καλῶς ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σιωπήσω, καὶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθετε ἐπὶ τέλους τὴν ἀλήθειαν.

• Εἰς ὑμᾶς, Λουκιανέ, εἰς ὑμᾶς, τέκνον τῆς καρδίας μου καὶ τῆς ἐκλογῆς μου, ἀποτείνω τὴν ὑστάτην μου ἐξομολόγησιν, ἐξομολόγησιν ψυχορραγοῦντος. Εἰς ὑμᾶς δὲ ἀπόκειται νὰ κρίνετε, ἂν πρέπει ν' ἀναγνώσῃ αὐτὴν καὶ ἡ Μαγδαληνὴ. Πᾶν ὅ, τι πράξετε θὰ ἦναι καλῶς πεπραγμένον.

• Ἰδοὺ τί συνέβη κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1020 . . .

Καὶ μετὰ τὸ προοίμιον τοῦτο ἠκολούθει σύντομος ἀφήγησις τῶν γεγονότων, ἃ γινώσκουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται . . . συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀντικαστάσεως τῆς θυγατρὸς τῆς Σωσάννης Καλλιουέ.

Οὕτω πλῆρες φῶς ἐπεχύνετο ἐπὶ τῶν γεγονότων. Ἡ Ἰωάννα ἦτο ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λουκιανοῦ. Ἡ δὲ Μαγδαληνὴ ἠδύνατο νὰ ἦναι σύζυγός του.

Ὁ Λουκιανός, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπως εὐχαριστήσῃ ἀπὸ βῆθους καρδίας ἐκεῖνον, ὅστις δι' ἐνὸς λόγου ἀπέδιδεν αὐτῷ τὴν εὐτυχίαν, ἣν ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀπολέσῃ διὰ παντός. Εἶτα, γονυπετήσας αὐτὴς παρὰ τῆ Μαγδαληνῆς, εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῆ εἰς τὸ οὐς τῆς :

— Ἐλεγε τὴν ἀλήθειαν . . . Ἐχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἀγαπώμεθα.

Ἡ δευτέρα ἐπιστολὴ ἀπνυθύνετο, ὡς γινώσκομεν, πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἰωάνναν Καλλιουέ. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἠθέλησε νὰ ἐκπληρώσῃ θρησκευτικῶς τὴν ὑστάτην παραγγελίαν τοῦ κόμητος, φέρων αὐτὸς ἐκεῖνος τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν νεάνίδα. Ὅθεν ἔθετο αὐτὴν ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του, σκεφθεὶς :

— Φέρω αὐτὴν αὐριον.

Ἦσαν αἱ 9 τῆς νυκτός. Ἡ αὐριον δὲν ἦτο μακρὰν . . . καὶ ὅμως ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κόμητος δὲν ἔμελλε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς δὲν ὄρον

Ὅτ' ἀμάθωμεν διατί . . .

Ἐνῶ ὁ κόμητος Δεβεζαί, ἀθῶος ἐνώπιον τοῦ τε Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀπέθησκεν ἐν τινὶ κελλείῳ τῶν εἰρκτῶν τοῦ Τούρ, ἰδοὺ τί συνέβαιεν ἐν Οἶλ - Σατέλ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν παρουσιάσθη εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ἡ δυστυχὴς νεανὴς εἶχε βυθισθῆ ἐν βυθυτάτῃ μελαγχολίᾳ. Βασανιζομένη ἡμέρας καὶ νυκτός ὑπὸ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως, ἐπὶ τῆ πράξει ἦν ἐθεώρει ὡς ἀσυγχώρητον ἔγκλημα, ἔφθινε ταχέως.

Πραγματικὴ νόσος φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ μαρασμοῦ κατέλαβεν αὐτὴν, ἥς ἡ πρόοδος ἦτο ταχεῖα καὶ φοβερά.

Παραδόξον! . . . ἐν τῇ θανατηφόρῳ θλίψει τῆς, ἡ ἀνάμνησις τοῦ πρὸς τὸν Λουκιανὸν Βιλλεδιου ἐρωτός τῆς δὲν ἀνεμίγνυτο. Ὁ ἔρωτος ἐκεῖνος, ἡ μόνη ἀφορμὴ ἐκδικήσεως φοβερᾶς καὶ τοσοῦτ' ἄλλοι σκληρᾶς, καθ' ὅσον ἐβάρυνεν ἐπὶ ἀθῶων, ἐφαίνετο ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν.

Ἄστις θέλει ἄς ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον τοῦτο τῆς καρδίας! Τὸ καθ' ἡμᾶς περιορίζομεθα μόνον εἰς τὴν βεβαιώσιν τοῦ γεγονότος.

Κατεχομένη ὑπὸ τῆς ιδέας τοῦ προσεχοῦς θανάτου τῆς, ἡ Ἰωάννα ὑφίστατο τὴν τύχην τῆς ἐν ὑπομονῇ, ὡς ἐξάγεισιν.

Ἦθελε μόνον, πρὶν ἢ ἐγκαταλίπῃ τὸν κόσμον τοῦτον, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀγαπησάντων αὐτὴν, καὶ ὧν ὁ ἀριθμὸς ἄλλως τε δὲν ἦτο μέγας.

Ἐδωκεν εἰς τὴν Στεφάναν τὸ διπλάσιον τοῦ ποσοῦ, ὅπερ εἶχεν ὑποσχεθῆ αὐτῇ ὡς προῖκα καὶ ἀπήτησεν ὅπως οἱ μετὰ τοῦ Νικόλα γάμοι τῆς τελεσθῶσιν ὅσον οἶόν τε τάχιον, — ὅπερ, ἄλλως τε, συνεῖδε πληρέστατα καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας τῶν δύο νέων.

Ἡ ἡμέρα τῶν γάμων εἶχεν ὀρισθῆ διὰ τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα.

Ἄς μεταβῶμεν εἰς τὴν μεγάλην κληθουσαν τῆς ἀγροικίας τοῦ Οἶλ - Σατέλ, ὅπως παραστῶμεν εἰς τὸ γεῦμα τῆς μνηστείας τοῦ πλανοδίου ἐμπορίου καὶ τῆς Στεφάνας.

Τὸ γεῦμα τοῦτο ἐγένετο ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τοῦ κυρίου Δεβεζαί.

Οἱ ἐν Οἶλ Σατέλ ἠγνῶον βεβαίως τί συνέβαιεν ἐν Τούρ.

Ἡ Ἰωάννα ἔμενον ἐν τῷ κοιτῶνί τῆς, δὲν ἐγκατέλειπε πλέον. Ὁ ἵππος τῆς ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν τρυφεράν τῆς δεσποίνης του χεῖρα θωπεύουσαν τὴν μακρὰν αὐτοῦ χαιτην . . .

Τὸ γεῦμα ἤρξατο ἐν μέσῳ βρυχάτης ἀθυμίας, διότι πάντες ἐλάτρευον τὴν Ἰωάνναν καὶ δὲν ἠγνῶον ὅτι ἦτο βαρέως ἀσθενής ἡ σκέψις δὲ αὐτὴ ἐδηλητηρίαζε τὴν χαρὰν των.

Μόλις καὶ χαμηλῆ τῆ φωνῆ ἐλάλουν. Ὁ δὲ οἶνος ἐχέετο ἀθροῦδως, οὐδὲν τῶν τόσῳ προσφιλῶν τοῖς ἀγρόταις συγχαρητηρίων ἀντηλλάσσετο μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων. Οὐδὲν ἀγροτικὸν ἄσμα ἠκούετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιωπῆς ἐκείνης.

Ἐνίοτε ἡ ὠραία Στεφάνα ἀπέμασσε λάθρα δάκρυ.

Ἐν ὀλίγοις, τὸ γεῦμα ἐκεῖνο τῆς μνηστείας ὁμοίαζε πρὸς γεῦμα κηδείας.

Ἐτρωγον πολὺ, ἔπινον ἀφθόνως, καὶ οὐδὲν πλέον.

Οἱ γινώσκοντες τοὺς ἀγρότας, οἱ ἰδόντες αὐτοὺς ἔχοντας ἐνώπιόν των φιάλας πλήρεις νέου οἴνου, γινώσκουσι καλῶς ὅτι ἡ τοιαύτη κατάστασις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ.

Ὁ ἀγρότης, ὅταν τὸ κύπελλον αὐτοῦ ἦναι πλῆρες, ὅταν ὁ οἶνος ἦναι ἀφθονος, λησμενεὶ βαθμηδὸν τὴν μελαγχολίαν του, ὅσον βαθεῖα καὶ ἂν ἦναι αὐτὴ.

Πίνει, καὶ τὸ σύνοφρον μέτωπόν του βαθμηδὸν φαιδρύνεται, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνάπτουσι, τὰ χεῖλη του διανοίγονται εἰς θορυβώδεις γέλωτας, καὶ ἐπὶ τέλους, καθ' ἃ λέγει ποιητής τις, οὐ νῦν τὸ ὄνομα δὲν ἐνθυμούμεθα, πάντα ταῦτα καταλήγουσιν εἰς ἄσματα.

Ὁ κανὼν οὗτος μίαν καὶ μόνην ἔχει

ἐξαιρέσιν, ἀρκούντως πρωτότυπον, ὅπως ἀναφέρωμεν αὐτὴν.

Τὴν ἐξαιρέσιν ταύτην ἀποτελοῦσιν οἱ ἀγρόται τοῦ Μορβάν.

Ὅταν δύο, καθήμενοι παρὰ τινα τράπεζαν ἀπέναντι ἀλλήλων, ἀρχίσωσι πίνοντες ἐγγώριον οἶνον, ἰδοὺ τί συμβαίνει :

Εἰς τὸ πρῶτον ποτήριον, τὸ πρόσωπον τῶν πινόντων σκυθρωπαζει.

Εἰς τὸ δεύτερον, ἐκδηλοῖ σφοδρὰν μισανθρωπίαν καὶ ἀνίαν.

Εἰς τὸ τρίτον, διαλέγονται περὶ τῆς μηδελμινότητος τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐγκοσμίμων.

Εἰς τὸ τέταρτον, διηγοῦνται πρὸς ἀλλήλους τὰς θλίψεις των.

Ὅταν δὲ ἡ θρηνώδης αὐτὴ διήγησις τελειώσῃ, ὅταν ἡ φιάλη ἦναι κενή, ἤτοι εἰς τὸ πέμπτον ποτήριον, ρίπτονται εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων θρηνοῦντες καὶ ὀλολύζοντες, καὶ ἡ ἀπελπισία των αὐτὴ φθάνει εἰς τὸ διαπασῶν ὅταν πέσωσιν ὑπὸ τὴν τράπεζαν στουπὶ ἐκ τῆς μέθης.

Τοῦτο εἶναι ἀκριβέστατον. Δὲν εἴμεθα ὅμως ἐν Μορβάν ἀλλ' ἐν Τουραίνῃ, ἔνθα ἐν τῷ πυθμένι τῆς φιάλης εὐρίσκειται ἡ φαιδρότης, οὐχί τὰ δάκρυα.

Βαθμηδὸν αἰ πένθιμοι ἰδέει τῶν συνδαιτυμόνων διεσκεδάσθησαν. Τὰ πρόσωπα ἐθερμάνθησαν. Τὰ συγχαρητήρια ἤρχισαν νὰ διασταυρῶνται ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς τραπέζης. Ὁ Νικόλας ἤρξατο νὰ ᾄδῃ. Καὶ αὐτὰ τὰ ρόδινα τῆς Στεφάνας χεῖλη ἐμεΐδισαν.

Ἀπροσδόκητόν τι, ἐλαχίστης ὅμως σπουδαιότητος, ἐμετρίασεν ἀφνης τὴν γεννωμένην ἐκείνην φαιδρότητα.

Ὁ φίλος ἡμῶν Σγουρός, ὁ νοήμων κύων, εἰς δὲν τοςάκις ἀπεδώκαμεν δικαιοσύνην, γινώσκοντες τὰ προτερήματά του, ἔσχε παραδόξον τινα ἰδιοτροπίαν.

Καταλιπὼν τὰ ὄστ'α καὶ τὰ ἄλλα τεμάχια, ἅτινα ἐρρίπτοντο αὐτῷ ἀφθόνως, ἔδραμεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἤρξατο νὰ ἐκβάλλῃ ὑποκώφους, παρατεταμένας, πενθίμους καὶ σπαρακτικὰς ὑλακάς.

Ὅταν οἱ κύνες ὑλακτῶσι τοιοῦτοτρόπως, — ἢ ὡς λέγουσιν οἱ ἀγρόται, ἀλυττουριῶνται, — οὗτοι νομιζοῦσιν ὅτι αἱ ὑλακαὶ ἐκεῖναι προαγγέλλουσι θάνατον.

Οἱ γενναίωτεροι ἐφρικίασαν.

Ἡ Στεφάνα ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ ἐγένετο κἀτωχρος.

— Σιωπή! . . . κακὲ γκριναίρη! εἶπεν ὁ Νικόλας. Τί! ἔχασες τὸ μυαλό σου, Σγουρέ, φίλε μου; . . . Ἐλα. . . φρόνιμα . . . καὶ πλάγιασε κοντὰ μου.

Ὁ κύων ὑπήκουσε κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἐσίγησεν, ἀλλὰ δὲν μετέβη, κατὰ τὸ σύνθημα, νὰ κατακλιθῆ εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του, ὅστις λίαν νῦν ἐχρηστικῶς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν ἠθέλησε νὰ καταχρασθῆ τῆς ἐξουσίας του καὶ δὲν ἐπέμεινε.

Μετὰ τινα λεπτά, ὁ κύων, ὅστις εἶχε μείνῃ παρὰ τὴν θύραν, ἔρρηξε νέαν ὀρυγὴν, μᾶλλον θρηνώδη, μᾶλλον παρατεταμένην, μᾶλλον πένθιμον τῆς πρώτης.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» ὅλως **ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ**, καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀνοίγομεν **ΝΕΑΝ ΕΓΓΡΑΦΗΝ** συνδρομητῶν, ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς θέλοντας νὰ παρακολουθήσωσι τὰ νέα ταῦτα δημοσιεύματά μας. Τὸ φύλλον τοῦτο τῆς Κυριακῆς πύξνυμένον κατὰ 4 ἔτι σελίδας, πυκνῆς ὕλης, τῆς αὐτῆς πάντοτε παραμενοῦσης τιμῆς τῶν **10 λεπτῶν**, θὰ περιέχει μεταξὺ τῶν ἐκλεκτοτέρων συγγραφέων τὰ ἐκλεκτότερα ἔργα. Καὶ δὲν διστάζομεν, βέβαια, νὰ καταλέξωμεν ἐν αὐτοῖς τὸν **Φ. ΓΚΟΥΕΡΑΤΣΗΝ**, τοῦ ὁποίου θὰ παραθέσωμεν τὴν

ΜΑΧΗΝ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ἐν τῶν ἀρίστων προϊόντων τῆς Ἰταλικῆς μυθιστοριογραφίας. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν ἔργων, ἅτινα οὐδέποτε γηράσκουσι, διότι φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας, δικαίως δὲ θὰ ἠδύνατο ν' ἀποκαλεσθῆ ἔποποιία, — τίτλος, ὃς θὰ ἤρμοζεν εἰς αὐτὸ κάλλιον ἢ εἰς πολλὰ ποιήματα τῶν νεωτέρων χρόνων, διότι δὲν εἶναι ἐκ τῶν χαλαρῶν ἔργων, ὧν ἡ ἀξία ἅπασα συνίσταται εἰς ἀπιθάνους τινὰς σκηνάς, εἰς τερατώδεις ἠθοποιίας καὶ εἰς ἐκνευρισμένα αἰσθήματα. **Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ** ἀνήκει εἰς τὴν Ἱστορικὴν λεγομένην σχολήν. Ἀπεικονίζει διὰ τῶν ζωηρωτάτων χρωμάτων μίαν τῶν κρισιμωτέρων ἐποχῶν τῆς Ἰταλίας, ἐκείνην καθ' ἣν παππώσυνη καὶ αὐτοκρατορία ἐμάχοντο, ἀπέναντι οὐδενὸς ἐγκλήματος ὀπισθοδρομοῦσαι, τίς αὐτῶν νὰ δεσπόσῃ τῆς ὠραίας ἐκείνης χώρας. Τὰ πάθη ἐν τῷ μυθιστορήματι τούτῳ ἀνελίσσονται βιαιότατα καὶ ἐξωθοῦσιν εἰς πράξεις αἰτίνας, ἂν δὲν ἔφερον τὸ τῆς ἱστορίας κύρος, οὐδέποτε θὰ ἐπιστεύετο ὅτι ἠδύνατο, οὐχὶ νὰ ἐκτελεσθῶσι, νὰ ἴδωσιν ὑπὸ ἀνθρώπων, τόσον εἶναι ἀποτρόπαιοι βασιλεὺς δέ, ἀνελθὼν διὰ τῶν στυγερωτέρων ἐγκλημάτων, τῆς πατροκτονίας καὶ τῆς ἀδελφοκτονίας, ἐπὶ τοῦ θρόνου, τιμωρεῖται διὰ τῆς προδοσίας τῶν ἰδίων αὐτοῦ δημιουργημάτων. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ, ἡ ποίησις διαδέχεται τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἡ φιλοσοφία τὴν ποίησιν, ἐκάστη δὲ σελὶς αὐτοῦ ἀνευ ὑπερβολῆς, ἀντισταθμίζει ὀλόκληρον μυθιστόρημα, ἐκ τῶν νεωτέρων, καὶ περιέχει κοινωνικά καὶ πολιτικά διδάγματα, δυνάμενα νὰ ἐπιδράσωσι μεγάλως εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ ἀναγνώστου.

Ὁ **ΓΚΟΥΕΡΑΤΣΗΣ** διὰ τῶν μυθιστορημάτων του δὲν ζητεῖ νὰ τέρψῃ μόνον. Ἐχει ὑψηλότερον καὶ εὐγενέστερον σκοπὸν. Γράφων, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ Ἰταλοὶ ἦσαν βεβηθισμένοι εἰς τὸν λήθαργον τῆς δουλείας, ἤθελε νὰ τοὺς ἀφυπνίσῃ, ἐμπνέων αὐτοῖς γενναιότερα αἰσθήματα, γλῶσσαν πυρῶδη μεταχειριζόμενος. Δυνάμεθα δὲ νὰ εἰπώμεν ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ συντέμνουν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἰταλίας, ἐφ' ᾧ καὶ εἶναι τὸ καταλληλότερον ἀνάγνωσμα, ὅπερ δύναται νὰ προσφέρῃ τις εἰς λαοὺς ὑπὸ τὰς αὐτὰς καὶ οἱ τότε Ἰταλοὶ συνθήκας βιοῦντες.

Δημοσιεύοντες τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, φρονοῦμεν ὅτι παρέχομεν μεγίστην ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ ἠθικὴν καὶ ὑπὸ αἰσθητικὴν ἔποψιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», — ἥτοι εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, διότι φρονοῦμεν ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ Ἕλληνας — γινώσκων ἀνάγνωσιν — ὅστις δὲν θ' ἀναγνώσῃ ἔργον. ἐφ' ᾧ σεμνύεται ἡ Ἰταλία, καὶ ὅπερ κατατάσσεται εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀλίγων ἐκείνων βιβλίων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ ἐντύπωμα πάσης εὐγενοῦς ὑπάρξεως.

Τὸ εἰκονογραφημένον μέρος τοῦ φύλλου μας θὰ καταλάβῃ ὁ συμπαθὴς **ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΕΡΟΥΒΕΛ** διὰ τοῦ νέου αὐτοῦ καὶ πλουσίως εἰκονογραφημένου μυθιστορηματός του :

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Τὸ περιπετειῶδες τοῦ ἔργου τούτου συμβαδίζει ἐκ παραλλήλου μετὰ τῆς πιστῆς ἀναγραφῆς τῶν εἰκόνων ἐκ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, τοῦ ἀπλοϊκοῦ μὲν, ἀλλὰ ποιητικοῦ λαοῦ τῆς Βρετάνης, τῆς ἱστορικῆς ταύτης γαλλικῆς ἐπαρχίας.

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

ἔργον τοῦ **ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ**, παρουσιάζει ἡμῖν, ἐν παραστατικῇ μικρογραφίᾳ, τὸν οικογενειακὸν βίον ἥρεμον καὶ γλυκύν. Θὰ ἀρέσῃ ἰδίως εἰς τὸ ὠραῖον φῦλλον τῶν ἀναγνώστων μας.

Καὶ ὡς ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τοῦ ὅλου, θὰ δημοσιεύσωμεν τὸν

ΓΕΡΟΝΤΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΝ

τοῦ κατέχοντος ἐπιφανῆ θέσιν μεταξὺ τῶν πρώτων διηγηματογράφων τῆς ἐποχῆς μας **GUY DE MAUPAS-SANT**, λεπτὸν καὶ συγκινητικὸν διήγημα, ἀφίνων μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν διδάγματα ἀνεξάλειπτα.

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγοράζοντες τὰ **ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ**, θὰ ἔχωσιν ὠφέλειαν διττήν, ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί. Θὰ ἀπολαμβάνωσι ταῦτα ταχύτερον καὶ εὐθηνότερον, καὶ περιπλέον, ἀποκτῶσιν οὗτοι καὶ τοὺς προεκδοθέντας τόμους ἐπὶ ἐκπτώσει 20 % ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς τῶν ἀξίας.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΘΑ ΠΩΛΗΘΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

10 ΛΕΠΤΑ τὸ τριπλοῦν φύλλον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων»
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ Ῥοποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων. ΛΕΠΤΑ 10